



CARLES VIVÓ

NARCÍS

Narcís.— Narcís, sant, bisbe i màrtir, el nostre mai prou ponderat patró de Girona, és com una mena de patriarca dels personatges llegendaris de la ciutat, al cim de l'escalafó fantasmal. I és per això que, cada any, el dia 29 d'octubre, el dia del seu sant (que és ell mateix, vatua!) convida a tots els altres personatges que protagonitzen les nostres llegendes a una festassa que es fa al claustre de la Catedral, a mitjanit. Permeteu-me que, com a testimoni d'excepció, (ep, invitat com a cronista, no pas com a fantasma!), us conti com va anar la cosa la darrera vegada que es va celebrar.

Al bell mig del claustre havien instal·lat, amb penes i treballs, la cadira de Carlemany, el tron episcopal de pedra, on sant Narcís es va asseure per tal de presidir la festa de la seva onomàstica. El menjar havia estat cuinat, naturalment, per la majordoma de sant Narcís i santa Afra. Tant sí com no, la majordoma va aconseguir posar de primer plat una exquisida sopa de menta. Del servei en va tenir cura, guarnit de cambrer, Josafat, el campaner assassí, molt calmat després d'haver begut una bona tassa de llet amb bromur. A un costat, els fantasmes de sang blava marcaven les distàncies: l'emperador Carlemany explicava allò de les darreres eleccions al Parlament europeu al comte Ramon Berenguer, Cap d'Estopes, que, molt polidament, s'escurava les ungles amb el punyal que li havien clavat a l'esquena quan caçava pels boscos d'Hostalric, mentre el seu falcó, tot volant, jugava a cuít-i-amagar amb les mosques de sant Narcís.

El Tarlà de l'Argenteria, que havia portat una safata amb saborosos xuixos com a obsequi a l'amfitrió, feia giravoltes i equilibris sobre una corda tensada de costat a costat del claustre. Molt acomplexat pels seus tres caps, el monstre Geriò, s'amagava darrere una cantonada del claustre, però sense que la vergonya li impedís endrapar com un golafre amb les seves tres boques. El rabí Moshé Ben Nahman, el nostre Bonastruc de Porta, xerrava amb la Tolrana, que s'havia posat el cap tallat sobre el coll per no fer mal efecte.

Mentrestant, l'àngel del campanar volava esperitat tot servint copes de cava, pastissos i entrepans de botifarra dolça, ajudant l'atabalat Josafat.

En un racó del claustre feien tertúlia els rèptils llegendaris de Girona: la serp de la font d'en Pericot malparlava contra la variant de la vall de Sant Daniel, mentre el libidinós Drac de l'Apocalipsi (aquell que surt tan ben pintat en el *Beatus*) intentava seduir la Cocollona, el molt polis-só, tot dient-li «piropos» amb totes les boques dels seus set caps. La Bruixa de la Catedral, que tenia un especial sentit de l'humor negre, burjava sant Ponç per obtenir la recepta del brou de xinxes. Sortosament per a tots, el sant no li va voler donar, ja que en tenia molts mals records.

A mitjanit, sant Narcís va fer un discurs i tothom va brindar amb cava. El Tarlà, que era del ram de la faràndula, havia preparat uns petits focs artificials, que van acabar amb unes lletres lluminoses que deien: «Glòria a Sant Narcís!». Poc a poc, els fantasmes es van esvaïr en la foscor de la nit i en el claustre solitari es van anar apagant les llumenetes de rètol, fins que va quedar tota sola, titil·lant i tremolosa, una sola lletra: la N.

CARLES VIVÓ

